

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Strasser-Józsa-Vető Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Strasser Tibor ügyvéd) által képviselt Gyermekrák Alapítvány Kiemelkedően Közhasznú Szervezet (1066 Budapest, Jókai u. 40.) felperesnek, dr. Simits Iván ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. július 4. napján meghozott, 27.P.22.686/2007/6. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. és 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek a másodfokú költségeiket maguk viselik.

Kötelezi az alperes által szerkesztett lapot kiadó ...-ét, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket. A le nem rótt 12.000 (tizenkettőezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket a felperes személyes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének részben helyt adva ítéletével kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett ... című napilap nyomtatott és internetes formában megjelenő ...-i számának 1. oldalán „...”, s a 4. oldalán „...” címmel megjelent cikkel azonos helyen és betűszedéssel az ítélet jogerőre emelkedésétől számított nyolc napon belül tegye közzé az alábbi közleményt; az 1. oldali cikkekre vonatkozó kijelentéseket lapja 1. oldalán, a 4. oldalit a 4. oldalon, s az internetes kiadásban mind a helyreigazító lapszámban, mind az eredeti helyen, a május 12.-i számnál egy linkre utalással elérhetővé tétellel:

„Helyreigazítás

Lapunk fenti számában fenti címmel megjelent írásunkban, az 1. oldali, „...” címmel megjelent cikkben valótlanul állítottuk, hogy a 2006. évi bevételből támogatásra el nem költött csaknem 430 millió forint nagyobb része „egyéb” kiadásra ment el, az alapítvány abból csupán 158 milliót takarított meg - ezzel szemben kiadásként 2006-ban (közhasznú eredmény-kimutatása alapján) a Gyermekrák Alapítvány 186,797 millió forintot könyvelt el, ebből 105,780 millió forint nem fizetett támogatásként kapott reklámok ellenértéke, a megtakarítás 242,800 millió forint volt.

A lap fenti száma 4. oldalán, „...” címmel megjelent írásunkban valótlanul állítottuk, hogy az alapítvány 2006. évi kiadásai nagyobb része, 270 millió forint egyéb célokra, tehát nem a beteg gyermekek támogatására ment el, a valóság ezzel szemben az, hogy az alapítvány 2006-ban 186,797 millió forintot könyvelt el kiadásként, ebből 105,780 milliós forint nem fizetett támogatásként kapott reklámok értéke, míg a gyerekek támogatására 243,00 millió forintot költött ezévből.

Valótlanul állítottuk, hogy nem felel meg a valóságnak a felperesi alapítvány képviselője nyilatkozata, miszerint 2006-ban bevételük döntő részét megtakarították, mivel 672,702 millió forint bevétel (a közhasznú eredmény-kimutatás alapján) 414,317 millió forint közhasznú támogatásból, 108,311 millió forint vállalkozásoktól kapott támogatásból, 31,915 millió forint egyéb bevételből 242,800 millió forint megtakarításuk keletkezett (úgy, hogy a fenti teljes bevétel 105,780 millió forint reklámfelületként kapott támogatást is tartalmazott, ami csak reklámozás céljára használható fel)."

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, és kötelezte az alperes által szerkesztett lapot kiadó ... ét, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 10.500 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy a további le nem rótt 10.500 forint eljárási illetéket a Magyar Állam, egyéb költségeiket pedig a felek maguk viselik.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes a sajtó-helyreigazítási eljárásra vonatkozó anyagi és eljárásjogi szabályokat megtartotta, valamint ismertetette a Ptk. 79. §-ában foglaltakat, a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 14. és 15. számú állásfoglalásait, továbbá a bizonyítási eljárásra vonatkozó Pp. 164. § (1) bekezdésében és a Pp. 206. § (1) bekezdésében írt szabályokat. Utalt az Alkotmánybíróságnak a közügyek kulturális megvitatása érdekében a véleménynyilvánítás szabadságára vonatkozó 36/1994. (VI.24.) számú határozatára és az abban kifejtett érvelésre.

Azon állításokkal kapcsolatban - miszerint a felperes 2006. évben mintegy 270 millió forintot költött magára, valamint nem hajlandó átadni a 2006. évi pénzügyi beszámolót, továbbá a személyi jövedelemadóból felajánlott 1 %-on felüli 256 millió forintos egyéb bevételek aligha fedezték az alperesi cikk által kalkulált 270 millió forintos „egyéb” költségeket - megállapította, hogy az alperes a ...-i számában önkéntesen eleget tett helyreigazítási kötelezettségének. Kifejtette, hogy az alperesi helyreigazítás nem tekinthető jogsértőnek azon formai indok miatt, hogy az 1. oldalon megjelent valótlan állítások nem vagy nem teljes egészében az 1., hanem a 4. oldalon kerültek helyreigazításra, ugyanis ugyanazon helyreigazító közlemény kétszeri közzététele felesleges. A 270 millió forintos működési költség vonatkozásában nem fogadta el a felperes tartalmi érvelését sem, mivel egyrészt a felperes 2006. évi közhasznú eredmény-kimutatásának adatai nem támasztják alá a 71 millió forint összegű nettó működési költséget, másrészt a teljes körű tájékoztatás jegyében nem csak a nettó kiadási költséget kell működési költségként feltüntetni. A 2006. évi pénzügyi beszámolóval kapcsolatban utalt arra, hogy - figyelemmel 36/1994. (VI.24.)

AB határozatban foglaltakra - a magát elsősorban közadakozásból fenntartó alapítvány közzétételi határidőkre hivatkozással nem tagadhatja meg a sajtó részére történő tájékoztatást.

A felperes által közzétett adatok látszatot igazoló voltára és az elmúlt három év alatt „egyéb” célokra elköltött 376 millió forintra vonatkozó kijelentésekről megállapította, hogy azok a szabad véleményalkotás jogszerű kereteit nem lépik túl, mivel a cikk szerzője csupán azt csak minősítette, ahogy a felperes elsősorban a bevételekről tájékoztatta összecszerűen és követhetően a közvéleményt, míg a kiadásokról történő hasonló részletességű tájékoztatás elmaradt. Kiemelte, hogy a cikk szerzője az interneten kívüli egyéb felperesi tájékoztatás hiányában okszerűen következtethetett az egyéb költségek összegére, még akkor is, ha a becsült könyvelési adatokra támaszkodva végül nem valós következtetésre jutott, amit a felperes más kereseti kérelmének megfelelően orvosolt a bíróság.

A 2004., 2005. és 2006. évi kiadások mértékére, valamint az egyéb kiadások összegének elmúlt három évbeli emelkedésére és az adományok értékének csökkenésére vonatkozó állításokkal kapcsolatban rögzítette, hogy az e körben előterjesztett kereseti kérelmek sértik a kérelemhez kötöttség elvét, mivel azok oly mértékben átfogalmazták az eredeti helyreigazítási kérelmeket, hogy ebben a formában már nem teljesíthetők. A 2005. évi csaknem 200 millió forint összegű kiadással kapcsolatban külön rámutatott arra is, hogy az eredmény-kimutatás adatai is az állítás valóságtartalmát igazolják.

Valótlanak találta ugyanakkor azon állítást, miszerint a 2006. évi bevételből a támogatásokra el nem költött csaknem 430 millió forint nagyobb része „egyéb” kiadásokra ment el és a felperes abból csupán 158 millió forintot takarított meg, ugyanis a felperesi eredmény-kimutatás alapján megállapította, hogy a megtakarításokra vonatkozó valós adat 242 millió forint. Ezt az adatot ugyan közölte az alperes ...-i önkéntes helyreigazításában, azonban a felperes keresetének részben helyt adva ezen felül a 71 millió forintos kiadás helyett a 186 millió forintos teljes - a működési, személyi, pénzügyi és ki nem fizetett reklámköltségeket tartalmazó - kiadási költséget is közölte, mert a megtakarításokhoz a kiadásokról való teljes körű tájékoztatás is hozzátartozik, ez azonban az önkéntes helyreigazításból kimaradt. Ezzel összefüggésben a felperesi eredmény-kimutatásnak megfelelően a rendelkező rész szerint helyreigazította azon valótlan állítást is, hogy 2006. évben a felperes kiadásainak nagyobb része, mintegy 270 millió forint „egyéb” célokra és nem a beteg gyerekek támogatására ment el.

A Ptk. 79. §-ára figyelemmel az 1. oldalon megjelent valótlan állításokkal kapcsolatban az 1. oldalon, a 4. oldalon szereplő valótlan állításokkal kapcsolatban pedig a 4. oldalon rendelte el a helyreigazítást. Az interneten történő helyreigazítás vonatkozásában arról rendelkezett, hogy az alperes az eredeti közlés helyén is jelezze egy linkre történő utalással a későbbi lapszámban közzétett helyreigazítás tényét, mivel az interneten érdeklődő így kaphat a felperesről teljes körű tájékoztatást.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel arra, hogy a felperes kérelmei súlyát tekintve felerészt lett pernyertes.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes fellebbezést, a felperes pedig csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását kérte. A Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásra hivatkozással kifejtette, hogy a felperes a sajtó-helyreigazítási igényét visszaélészerűen, az intézmény társadalmi rendeltetésével ellentétesen gyakorolta, mivel elsődlegesen nem a jogszabályban előírt helyreigazító közlemény közzétételét igényelte, hanem azt, hogy az alperesi szerkesztőség egy újabb cikk formájában térjen vissza a kifogásolt sajtóközleményben közöltökre. Hangsúlyozta, hogy nem zárkózott el az újabb cikk elől, azonban a felperesi kuratórium elnöke által sorozatosan támasztott újabb feltételekre tekintettel a cikkel kapcsolatos tárgyalások elhúzódtak, ezért a nyolcnapos határidőn belül nem tudott eleget tenni az önkéntes helyreigazításnak. E körben utalt a Legfelsőbb Bíróság Pf.IV.20.365/1985. számú eseti döntésére, amely szerint a felek a sajtó-helyreigazítás időpontjáról megállapodhatnak. Kiemelte, hogy a felperes az új cikk tervezetét a rá vonatkozó „piár” tartalommal és az alperesi újságot, illetve szerzőt sértő kitételekkel oly módon dolgozta át, hogy annak közlését az alperes nem tudta vállalni, ehelyett tett közzé önkéntes helyreigazítást.

Utalt arra, hogy a felek közötti tárgyalások eredményeként változtatta meg a felperes a honlapján közzétett 3 éves adatokat.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes csak az elsőfokú tárgyaláson pontosította úgy helyreigazítási kérelmét, hogy az értelmezhető és érdemben elbírálgatható legyen.

Álláspontja szerint a helyreigazítási kérelemnek a lényeges tények tekintetében - ugyan kerekített számokat közölve -, de önként helyt adtak, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azok ismételt helyreigazítást elrendelte.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását, fellebbezési ellenkérelmében pedig az elsőfokú ítélet alperes által fellebbezett részének helybenhagyását kérte.

Az alperesi fellebbezéssel kapcsolatban rámutatott, hogy az alperes állításával ellentétben soha nem ismerte el, hogy több helyreigazítási kérelmet jutatott el az alperesi szerkesztőséghez és egyébként sem gyakorolta visszaélészerűen helyreigazítási igényét. Kifejtette, hogy a kialakult bírói gyakorlat értelmében az önkéntes helyreigazítás valóban nem volt határidőn túli, ugyanakkor az sem tartalmában, sem formájában nem felelt meg a jogszabályi követelményeknek, de az alperes az önkéntes helyreigazítással újabb cikket is megjeleníthetett volna. Álláspontja szerint azonban eltérő időben kell közölni a helyreigazítást és az újabb cikket. Hangsúlyozta, hogy az eredeti helyreigazítási kérelem is megfelelő volt, és a peres eljárás során a helyreigazítási kérelem körén belül maradva csak pontosította igényét.

Azon kereseti kérelmekkel kapcsolatban, amelyeket az elsőfokú bíróság az alperes önkéntes helyreigazítását elfogadva nem talált megalapozottnak, csatlakozó fellebbezésében kifejtette, hogy az önkéntes helyreigazítás egyrészt azért nem fogadható el, mert nem megfelelő helyen közölték, másrészt nem is a kérelem szerinti tartalommal kerültek megfogalmazásra. Álláspontja szerint, ha valamely valótlan állítást a címlapon és a belső oldalon is közölnek, akkor a helyreigazítást is mindkét helyen meg kell jelentetni, elfogadva azt, hogy amennyiben egy oldalon ugyanazt a valótlan állítást többször közlik, elegendő az egyszeri helyreigazítás a többszöri valótlan tényállításra utalva. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság is ezt az álláspontot fogadta el, amikor a helyreigazítás közlését mind az 1., mind a 4. oldalon elrendelte.

E körben nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak a 270 millió forintos működési költséggel kapcsolatban kifejtett tartalmi érvelésével sem, továbbá a 2006. évi pénzügyi beszámoló

visszatartásával kapcsolatban arra utalt, hogy a nem kellően ellenőrzött és elfogadott adatok közlése a nyilvánosság felé fennálló tájékoztatási kötelezettség ellenére sem várható el.

Álláspontja szerint az általa közzétett adatok látszatot igazoló voltára és az elmúlt három év alatt „egyéb” célokra elköltött 376 millió forintba vonatkozó kijelentések nem tekinthetők véleménynyilvánításnak, hanem azok valótlan állítások, amelyek helyreigazítása indokolt. Kiemelte, hogy az interneten 2007. májusában elérhető felperesi tájékoztatás során valós adatok kerültek közlésre és azokat nem tüntette fel hamis színben sem. A 376 millió forint összegű egyéb költségekre vonatkozó kijelentéssel kapcsolatban arra mutatott rá, hogy nincs jelentősége annak, hogy a szerző milyen számítási mód alapján jutott a következtetésére, e körben csak az számít, hogy a valós összeg 376 millió forint helyett 180 millió forint.

Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a 2004., 2005. és 2006. évi kiadások mértékére, valamint az egyéb kiadások összegének elmúlt három évbéli emelkedésére és az adományok értékének csökkenésére vonatkozó állításokkal kapcsolatos kereseti kérelmek sértik a kérelemhez kötöttség elvét. A kiadások mértéke tekintetében hangsúlyozta, hogy a cikkből nem derül ki az a tény, hogy a 270 millió forint jelentős része nem költhető el a beteg gyermekek támogatására, ezért a valóság hamis színben történő feltüntetés miatt a helyreigazítás indokolt. A kiadások elmúlt három évi alakulásával kapcsolatban rámutatott, hogy az egyszerűbb érthetőség kedvéért két eredeti kérelmét összevonta és az összegeket százalékosan határozta meg. Előadta, hogy e kérelemmel olyan számadatokat kért közölni, amelyek a ténylegesen figyelembe vehető bevétellel számolnak, ugyanis az alperesi számítás hamis színben tünteti fel a kiadások alakulását.

A alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése, döntése is helytálló, azzal a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben és csatlakozó fellebbezésben foglaltak alapján általánosságban az alábbiakat emeli ki:

A Ptk. 79. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről a sajtószerv valótlan tényt közöl, híresztel, vagy való tényeket hamis színben tüntet fel, akkor az érintett követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, illetve mely tényeket tüntet fel hamis színben, továbbá melyek a való tények.

A valótlan sajtóközleménnyel szembeni védelem független a sajtószerv vétlenségétől és a kifogásolt közlemény valóságtartalmáért a sajtószervet objektív felelősség terheli.

A Legfelsőbb Bíróság PK. 12. számú állásfoglalása szerint a sajtó-helyreigazításnak csak a jogszabály által meghatározott körben és a jogintézmény társadalmi rendeltetésének megfelelően van helye. A kifogásolt sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni, a kifejezéseket nem formális megjelölésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni. A közlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell

értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Véleménynyilvánítás, értékelés vagy bírálat önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja.

A Legfelsőbb Bíróság PK 13. számú állásfoglalása értelmében sajtó-helyreigazítás iránti perben csak a sajtószervnek megküldött helyreigazító kérelemben megjelölt tényállítások helyreigazítását lehet kérni. A PK 14. számú állásfoglalás szerint a kifogásolt tényállítások valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt kiemeli azt is, hogy a sajtó-helyreigazítás jogintézményének célja korlátozott, a helyreigazító közleményből csupán annak kell kitűnnie, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetve melyek a való tények. A helyreigazítást kérő nem igényelheti a sajtó-helyreigazítás keretein túlmutató, a jogintézmény céljával össze nem egyeztethető közlemény megjelentetését, illetve - figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság PK. 15. számú állásfoglalására - a sajtószerv sem fűzhet a helyreigazításhoz olyan kommentárt, észrevételt, ami folytán a helyreigazító közlemény elveszítené helyreigazító jellegét.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor három állítás vonatkozásában elfogadta az alperes önkéntes helyreigazítását. Az önkéntes helyreigazítás a másodfokú bíróság álláspontja szerint mind formai, mind tartalmi szempontokból megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek. A formai követelményekkel kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a helyreigazítást a bírósági gyakorlat értelmében valóban ugyanazon az oldalon, azonos tördeléssel és betűtípussal kell megjelentetni, azonban a perbeli esetben az ismételt helyreigazítás elrendelése szükségtelen lett volna amiatt, hogy az önkéntes helyreigazítás során az 1. oldalon szereplő valótlan tényállításokat nem vagy nem teljes egészében az 1. oldalon igazították helyre, ugyanis a szükségtelen ismétléssel a helyreigazítás komolytalanná válna és célját vesztené. A másodfokú bíróság egyetértett e körben az elsőfokú bíróság kifejtett érvelésével is.

A felperes által közzétett adatok látszatot igazoló voltára és az elmúlt három év alatt „egyéb” célokra elköltött 376 millió forintra vonatkozó kijelentésekről helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy azok a szabad véleménynyilvánítás körébe tartoznak, ezért a Legfelsőbb Bíróság PK. 12. számú állásfoglalása értelmében helyreigazításuknak nincs helye. A cikk szerzője valóban a felperesi tájékoztatást alapul véve vonta le következtetéseit, illetve értékelte a felperes által közölteket, és mivel az alperesi következtetés, vélemény - figyelemmel a felperes hiányos tájékoztatására - nem tekinthető okszerűtlennek és ellentétesnek a logika szabályaival, a kereseti kérelem e körben sem megalapozott.

A másodfokú bíróság megállapította hogy, a 2004., 2005. és 2006. évi kiadások mértékére, valamint az egyéb kiadások összegének elmúlt három évbeli emelkedésére és az adományok értékének csökkenésére vonatkozó állításokkal kapcsolatos kereseti kérelmek a Legfelsőbb Bíróság PK 13. számú állásfoglalásának értelmében valóban ellentétesek a kérelemhez kötöttség elvével. Az alpereshez címzett helyreigazítási kérelemből nem volt egyértelműen megállapítható, hogy mely valótlan tények helyreigazítására irányul így, a felperesnek a peres eljárás során kellett a Ptk. 79. § (1) bekezdésének megfelelő határozott kérelmet előterjesztenie, azonban 5. sorszámú felperesi beadvány felperes hivatkozásával ellentétben nem csupán pontosította a kérelmet, hanem lényegesen át is fogalmazta, amely miatt a felperesi keresetet e körben is el kellett utasítani. Ugyanakkor

téves ezen állításokkal kapcsolatban a felperes hamis látszatkeltésre történő hivatkozása is.

Az elsőfokú bíróság által helyreigazítani rendelt állítások tekintetében a Pp. 164. § (1) bekezdése és a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalása alapján a valóság bizonyítása az alperest terhelte, azonban e körben bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ugyanis az eljárás során nem igazolta, hogy a felperes 2006. évben 158 millió forintot takarított meg, illetve 2006. évi kiadásai nagyobb része, 270 millió forint egyéb célokra ment el. Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla a helyreigazító közlemény tartalmával is, mert az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a megtakarításokhoz a kiadásokról való teljes körű tájékoztatás is hozzátartozik, ezért a helyreigazító közleménynek az ítélet rendelkező része szerinti megszövegezése indokolt. Helytálló a helyreigazítás közzétételének módjára vonatkozó rendelkezés is, a bírósági gyakorlatnak megfelelően a nyomtatott sajtóban a helyreigazító közleményt a valótlan kijelentéssel azonos oldalon kell megjelentetni, az interneten pedig az eredeti cikknél is jelezni szükséges a helyreigazítás tényét.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel arra, hogy a felek pernyertességének és pervesztességének aránya között nincs számottevő különbség. A másodfokú bíróság az Itv. 62. § f.) pontja szerint le nem rótt fellebbezési illetékről az Itv. 38. § (1) bekezdése, 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján, a le nem rótt csatlakozó fellebbezési illetékről pedig az Itv. 5. § (1) bekezdés f.) pontja és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2007. november 22.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő